

Skomagerne den Besked, og skulde det være nødvendigt, er de villige til at komme en Gang igen og bukke et Nummer dybere, end de formodentlig har bukket forrige Gang, hvis det skulde kunne hjælpe paa Situationen.

Men det er jo ikke underligt, at man formoder, der er Fare i denne Sag, thi rundt om tales der jo paa en Maade, saa det maa antages, at Spørgsmaalet er afgjort. Jeg har nævnt den højtærede Landbrugsminister, som baade for nylig og tidligere har udtalt sig aldeles skarpt og afgørende imod Importreguleringen. Og jeg har set et Referat, hvorefter det ærede Medlem af Venstre Hr. Jacobsen-Rudme — jeg tror, det var i Mandags — i Lange-skov paa Fyn erklærede, at Importreguleringen sikkert ikke vilde blive fornyet. Det kan jo godt være, at disse Udtalelser ingenting betyder. Det skulde glæde mig, og i hvert Fald den nødvendige Tid til Forhandling faar de Herrer med Glæde, baade til Forhandling med Skomagerne og det konservative Folkeparti, og hvem der i øvrigt skal forhandles med.

Den højtærede Minister var inde paa Talen om, hvorvidt Tallet paa arbejdsløse, der ønsker Understøttelse, og Tallet paa dem, der ønsker Arbejde, dækker hinanden, og mente, at der i Udtalelsen intet fornærmeligt laa. Jo, det gør der utvivlsomt, og den Forsamling, der hørte paa det, var heller ikke i Tvivl om — det viser Referatet ganske tydeligt —, at det var en Forhaanelse af Arbejderne, en Sigtelse for, at der var adskillige arbejdsløse, som foretrak Understøttelse for Arbejde. Den højtærede Minister talte ogsaa om den højtærede Statsministers Udtalelse ved Banketten om de titulære Arbejdere. Den højtærede Statsminister talte om, at Arbejdsløsheds-kasserne var aabne for andre end arbejdsvillige, han mente, at Arbejdsløsheds-kasserne var aabne ogsaa for titulære Arbejdere, altsaa Folk, der ikke var Arbejdere. Jeg ved ikke, hvor han har dette fra. At der var visse uheldige Elementer i Arbejdsløsheds-kasserne, og at der maaske ogsaa kan være et eller andet endnu, er der vist ingen Tvivl om — jeg har før sagt, at der i en Periode kom visse ind, som var uheldige —, men den højtærede Indenrigsminister ved jo akkurat lige saa godt som jeg, at der med god Villie ogsaa fra Arbejdernes Side er gjort rent Bord i saa vid Udstrækning, som man kan gøre det, saaledes at der i hvert Fald ikke med Arbejdernes egen Villie er Plads for Sigtelser af den

Art, som her er Tale om. Jeg synes derfor, at man kunde forskaane den Del af Befolkningen, som virkelig lider tilstrækkeligt under Arbejdsløshed, for disse idelige Sigtelser, mere eller mindre indsvøbte Sigtelser, for at foretage sig noget uhæderligt. Herregud, hvis en og anden virkelig snyder for 12 Kr. 80 Ø., saa er det dog for lidt til at sigte Arbejderklassen eller mange Tusinde Arbejdere for at være saadanne Snydere som denne enkelte. Der er ganske sikkert, som jeg sagde før, Dovendidriker og Snydere af en ganske anden Karakter andre Steder i Samfundet og i langt større Udstrækning end indenfor Arbejderne. Der er ganske sikkert ingen Grund for den højtærede Minister til at vende sig mod det Udtryk, jeg har brugt: at Nedsættelsen af de arbejdsløses Understøttelse var et af Midlerne til at dække Svindlernes Under-skud. For det er jo rigtigt! Er Statskassens Bidrag i Anledning af Landmandsbankens Sammenbrud ikke en stærkt virkende Grund til, at Staten nu er i Nød, at der skal ske Nedskæringer, at man skal begrænse sig paa alle Omraader, saa at heller ikke de arbejdsløse kan faa den Smule Forhøjelse, som der var god Grund til at give dem? Jo, saa sandt er det det! Vist er det til Dækning af al den Krigstidens Raaddenskab, som den sidste Tid i saa høj Grad har afsløret!

Jeg beklager i øvrigt, at den Tale, vi nu har hørt af den højtærede Indenrigsminister, har været i saa ringe Grad imødekommende eller rettere sagt i slet ingen Grad, men tværtimod baade udæskende og i høj Grad afvisende overfor Arbejderne. Tilbudet om, at de kan faa Arbejde for, hvad man vil byde, er værre end intet. Og naar det kommer til Stykket, hvor meget Arbejde er den højtærede Indenrigsminister saa for Resten i Stand til at skaffe? Han fik jo gennemført Bestemmelserne om Nødhjælpsarbejder, men hvor mange er der beskæftiget derved? Det var vist lidt over 280 i sidste Uge, og saaledes har det været, siden Loven blev gennemført: 200—300—400. Hvad er det blevet til? Bluff! Og selv om der var Muligheder i den Retning, saa mangler jo Villien adskillige Steder, bl. a. i Ministeriet. Hvorfor i al Verden skulde det gøres til en Betingelse den Gang saavel som nu, at for at ulykkelige arbejdsløse Mennesker kan faa Beskæftigelse, skal de give Afkald paa noget af den Løn, som nu en Gang er gennemført i Faget? Hvorfor skulde de dog det? Hvilken Rime-lighed taler derfor? Tværtimod! Folk, der